



КАЗ БУКИ ВЕДИ



Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...



ГОДИНА 11, БРОЙ 46, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

февруари 2021

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.



Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс "Григор Попов" - 2020 г.

Цена 1 лев

3 март – Ден на свободата



Александър Пресолски 5а

Свободата, която идва с бунтовното слово на Ботев, с остроото перо на много възрожденци, с апостолската диря на Левски, с вярата и високия Дух на опълченците...



С България в сърцето

Проверяваме историческата памет - с въпроси за свободата, Родината, националните герои, за обичта отвъд срама – в четвърти и шести клас – **стр. 2**



Трябва да сме любопитни, настоятелни и честни

Полина Паунова за журналистиката с бъдещи журналисти – откровено и провокативно за свободата на словото и духа, за клишираното поведение и писане, за утрешния ден и за любовта към професията – репортаж на **стр. 7**

Пресечна точка

✓ Пъстроцветната картина на съвременното образование под карантина, за типовете обучаващи и обучаеми, разпознайте се в матрицата – **стр. 3**

✓ Клик по клик – щастие става ли?! Поредният лайк под ваша снимка кара тялото ви да се изпълва с допамин, а мозъкът ви да се вълнува като никога – **стр. 5**



✓ Героите – в компютърните игри или от нашето минало?! Откровено за пристрастяването, преодоляването и интернет детокса – **стр. 6**

Калейдоскоп

✓ На кого пишем най-високата оценка в края на първия учебен срок – **стр. 5**

✓ (Не)желаната свобода

Честит рожден ден, карантино, и как заобичах златния си кафез – **стр. 5**

✓ Кой са малките с големи мечти – среща в класната стая, която трудно побира планове за утрешния ден – **стр. 8**

✓ И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“ – кой е поредният гост в рубриката – **стр. 9**

✓ СУ "Иван Вазов" отваря вратите си за среща с родители на бъдещи първокласници, петокласници и осмокласници – **стр. 12**



3 март – Ден на свободата

Преслав Йорданов 5а



„... в Балкана има един спомен,
има едно име, що вечно живей
и в нашта история кат легенда грей,
едно име ново, голямо антично,
като Термопили славно, безгранично,
що отговор дава и смива срамът,
и на клеветата строшава зъбът.“

Иван Вазов

Едно име – синоним на свободата!
Свободата, която идва с бунтовното
слово на Ботев, с острото перо на
много възрожденци, с апостолската
диря на Левски, с вярата и високия
Дух на опълченците...
Днес сме свободни! А дали „Тоз,
който падне в бой за свобода, ... не
умира“?

Неочаквано в 4а клас

Аз чувствам 3 март като специален ден...

Попитахме ги какво за тях е Трети март, България, кой е техният любим национален герой...

Мартин Янков

Ако някой ме попита какво е България, аз ще му отговоря така. България е малка държава с много природни красоти и много герои – Ботев, Левски, Раковски... Аз се гордея, че живея в България!

Мишел Богданова

Трети март е празник, който се посвещава на всички, които са се борили, за да освободят нашата България. Апостола е необикновен човек. Той се е пожертвал, защото обичал родината си и искал тя да е свободна.

Ивайла Николова

Трети март е празник за българите! На тази дата сме се освободили. За жалост много хора са загинали, за да стане това. На тази дата аз винаги поднасям цветя на паметниците на нашите герои и освободители и си спомням за многото битки, с които е извоювана свободата на Родината ни.

Ивайла Николова

Имам любим национален герой. Името му е Васил Иванов Кунчев. Той е бил борец за свобода. При-

зовавал хората на въстание, подбуждал българския дух. След него тръгнали много смели и родолюбиви българи. Благодарение на тяхната борба ние днес живеем в свободна България.

Милена Фурнигова

Моят любим национален герой е Васил Левски. Той се е борил за освобождението на България. Преминавал е през много трудности, но никога не се е отказвал. Наричали го Дякона, Апостола, Левски...

Васил Левски е обесен на 19 февруари 1873 година близо до град София. В днешно време има много хора, които търсят гроба на Левски. Археолози разкриват в църквата „Света Петка Самарджийска“, в центъра на София, скелет и предполагат, че е на Васил Левски.

Георги Лазаров

Трети март е моят любим български празник, на който всички са радостни. Чествуваме този ден, за да не забравим Апостола, който смело рискува живота си за свободата и за да забравим за тези мъчителните години робство. За да се радваме на свободата, която той не доживява. Но за нас той е още жив!

Даная Борисова

Аз чувствам, че 3 март 1878 година е специален празник за българите. На този ден хората, които са се борили за свободата на родината ни, най-после са успели. Успели са да върнат това усещане у българите, че са свободни. Не мога да разбера хората, които смятат, че денят на Освобождението е един обикновен ден. Нека всички отидем на този ден



Пламена Петрова 5а

Обичта отвъд срама

Не избираме къде и кога да се родим, но свободно можем да изразяваме своите мисли. Как действа историческата памет? Само славно ли е миналото ни? Кое ни прави горди? Лошо нещо ли е срамът? Какво е обичта въпреки срама? По повод Освобождението по тези въпроси говорят по-малките.

Стане ли въпрос за българска история, се сещам за славните боеве при връх Шипка. Там се е водило най-драматичното сражение от Руско-турската освободителна война. Впечатляваща е ролята на българското опълчение, което без военен опит, с камъни, дървета и тела на загинали войници извоюва свободата си.

Но не всичко в нашата история носи повод за гордост. Опитът на Владимир Расате да върне езичеството, гоненията срещу богомилите и изгарянето на тяхната литература, предателството на Левски от Димитър Общи – това са онези моменти от нашата история, които стоят като черно петно. И в миналото, и в настоящето има моменти, пораждащи гордост и срам. За съжаление днес няма личности, които са готови да жертват живота си за родината. В същото време има спортисти, учени и изследователи, които я прославят по цял свят.

Красива е нашата родина! Трябва да я обичаме и да се гордеем с нея. Тук са нашите корени и семейства. Трябва да пазим спомена за великите царе, които сме

и да поднесем цветя, за да почетем паметта на тези смели и родолюбиви хора, които са дали живота си за нашата свобода.

Виктория Атанасова

Васил Левски! Това име ми напепва Свобода. Ако не беше той, България нямаше да е същата. Благодаря му, че не се е отказал в нито една битка и е бил смел и безстрашен!

Ти винаги ще останеш в сърцата ни, Апостоле!

Даяна Димитрова

Не плачи, майко Българийо, за своите синове! Те загинаха за свободата, но ще живеят завинаги в нашите сърца!

Ана Сотирова

Васил Левски е нашият смел Апостол. Той изглежда рус, си-воок, среден на ръст.

Загадка е къде е погребан. Някои смятат се, че е в една малка църква. Други казват, че е в София на място, където днес има паркинг.

Велина Сурджийска

Памет за Левски
Дяконът. Героят. Героят на България!
Апостолът. Винаги в преमेждие...
Той бе спасител.
Дяконът загина, но остана...
Апостоле, нужен си ни днес.
Що за закон е това –
за родолюбие – тежко наказание?
Ще си жив вечно, безстрашен като лъв.
България винаги ще се гордее със своя син!

имали, и да съхраним писмеността, която сме дали на много държави.
Обичта към родината трябва да извира от сърцата на всички ни!

Стефания Петрова ба

В моето съзнание най-яркият момент от българската история е Освобождението от турско робство през 1878г. След дълги години под чужда власт най-накрая постигаме свободата.

Други емоции ме завладяват, когато си припомня за личността на Владимир Расате – сина на княз Борис I, който покръстил българите. Не одобрявам действията на Владимир Расате. След възкачването си на престола той предава баща си. Расате се опитва да върне езичеството. След като Борис разбира за действията на сина си, го сваля от престола и го ослепява.

Гордея се със славната българска история и с необятната природа на България. Тя е една от най-красивите държави в света. Срамувам се обаче от хората в страната. Всяка година населението на Бъл-

гария намалява и все по-малко се знае и говори за нея.

Мисля, че за да обичаме родината си, не е нужно да се гордеем с всичко в нея. България е имала своите падения и възходи. Разпростирала се е до три морета! В нея сме родени, тук растем и живеем, нека я обичаме. По един или друг начин ние изразяваме своята обич към нея през плановите си за бъдещето. Нашето бъдеще определя и нейното бъдеще. Стои изборът да останем или да си тръгнем. Все повече хора избират и напускат България заради по-добри условия на работа и живот в чужбина. Много от тях забравят историята ни, от съзнанието им избледняват подвизите на предците ни, които са се борили България да съществува днес.

Аз мисля, че за да обичаме Родината си, трябва да се гордеем с нея поне малко. Не бива да я пренебрегваме и омаловажаваме. Тя е една от най-древните страни в Европа. Нека учим за нея и съхраняваме богатствата ѝ, нека я обичаме с всичките ѝ недостатъци!

Десислава Горецова, ба

С България в сърцето

Отлични резултати за нашите момчета и момичета в Седмото издание на националния конкурс „Моята Родина“

Тази година конкурсът бе посветен на 145 години от Априлското въстание и 100 години от смъртта на Иван Вазов. В първия кръг участваха 54 състезатели, разпределени в различни възрастови групи. Разполагаха с 40 минути, за да покажат задълбочени знания за събития, личности и факти от българската история.

Кои бяха най-добрите? Златни медали завоюваха Виктория Недялкова и Виктория Йорданова от 4 клас, Преслав Йорданов - 5 клас. Сребърни медалисти станаха четвъртокласниците Цветина Тодорова, Цони Цонев, Антон Димитров, Боян Игнатов, Ема Андрианова, Димитър Личовски; петокласниците Преслава Георгиева, Момчил Белинов, Теодор Гевреков, Марина Вълчева, Никол Божинова. А бронзови медали получиха четвъртокласниците Габриела Петранова, Катерина Кристеску, Савина Стефанова, Христина Христанова, Владимир Атанасов, Далия Тодорова, Викто-

рия Каменова, Гергана Христова, Ана Постълуйт, Ния Петкова, Иван Вълев, Любослав Димитров, Алекса Олегова, Магдалена Недушева, Неда Попова, както и петокласникът Цветослав Резашки.

Сертификати за отлично представяне получиха Михаела Стоянова от седми клас; Росица Цигуларова, Мартин Костов и Рая Гевезова - от шести; петокласниците Ивайла Цонкова, Александър Йорданов, Никол Кръстева, Мария Кунчева, Ивелин Цветанов, Цветомир Пламенов, Михаил Добромиров, Георги Иванов, Мартин Младенов, Стелла Рафаилова, Магдалена Милкова, Андреа Генова, Мартин Николаев, Мария Любомирова, Георги Дачовски.

Със сертификати за много добро представяне бяха удостоени Сияна Ненова и Андреа Гецова от пети клас, четвъртокласниците Радостина Георгиева и Дани Близнашки, а за добро представяне – Стефан Илиев.



Гордеем се с успехите на своите съученици, поздравяваме и техните класни ръководители Маргарита Нейкова, Силвия Георгиева, Вили Атанасова, Елка Станчева, Олег Маринов, както и преподавателите по история и цивилизация.

В@з Буки Веди

Виртуалната класна стая – пресечна точка

Аналитично

Пъстрата картина на съвременното образование, поставено под карантина

За дистанционното обучение и типовете обучаеми и обучаващи

Помните ли какво беше усещането, което изпитахме на 13 март? Тогава, когато разбрахме, че живеем в безпрецедентна ситуация, върху която нямаме никакъв контрол. Беше вълнуващо, нали? Да пробваме нещо ново, макар и да изглежда сериозно. Чакахме мирно, но с разтуптяно сърце, точно както човек чака да го удари голяма вълна за пръв път – иска да изпита усещането. И точно както всеки би направил след този пръв свой опит, следващите пъти му се струват отегчителни и иска да излезе от заобиколилата го вода – някъде там, на суша, на сигурно. Е, в нашия случай, и ние искахме да опитаме, но след това нямахме възможност да изплуваме на брега. И сега нямаме...

Във време, наречено „Lockdown 2“ липсва въодушевлението, липсва желанието да си стоиш 24/7 вкъщи пред телевизора и да слушаш новините. Липсва желанието вечно да работиш по този начин, и най-вече – да учиш. Всеки един ден прилича на другия – ставане, учене, учене, хранене, който има малко повече енергия – допълнително уроци онлайн, и ако остане време – по някоя тренировка между 4-те тесни стени, превърнали се в постоянно убежище на всички видове преживявания. Разбира се, някои гледат да си оползотворяват вре-

мето, други го дават по-полека, трети съвсем не виждат смисъл да седнат на бюро.

За вече около 6 пълни месеца онлайн обучение (включвайки периода март-юни 2020 и ноември-януари 2021) се убедих, че има няколко типа ученици и учители

Да, и сега се „наблюдават“ в класната стая, само че онази, за която трябва да влезеш в Shkolo и да отидеш на раздела „Виртуално училище“. Няма значение къде се намиращ, важното е да кажеш в началото и в края на часа „Тук съм“ и да се молиш да не те застигне някой въпрос по време на самия урок. Изпитванията станаха невероятно „лесни“, когато имаш свободната воля да повикаш на помощ учебника или „Google“. А ако сте в ролята на учител – то пред вас стои нелекият въпрос дали да се доверявате на своите ученици, макар добре вече да ги познавате и да знаете начина им на работа.

Но нека се върнем на основната тема. На ваието внимание - типовете „обучаващи се дистанционно“

„Изпълнителният“ – вярвам, че първо трябва да споменем този тип. Рядко се среща, сам си намира мотивация, отговорен е, води старателно записки, до-

машни, тестове... Не се оправдава с фрази като „Счупи ми се микрофонът“ и гледа да не се отпуска. Да признаем ли, че благодарение на такива протича онлайн обучението?!

„Сериозният. Ама от време навреме. Когато той има време.“ – доста сложно за обяснение поведение. Хем му се иска да е сериозен, хем винаги вижда смисъл да изпълнява всяка една задача. Учи, но не задълбочено. Обучението в дистанционна среда му се струва добра опция, след като получава възможност да си набави това „малко“, което не му достига в училище, за да се определи успехът му като отличен.

„Каквото стане. Важното е да сме живи и здрави.“ Сякаш тези две изречения казват всичко необходимо. И нека не лъжем – когато обучението е такова, всеки има нужда от малко помощ, за да види смисъл в това, което прави. Когато смисълът не се появи, желанието няма как да се намери. Да, това е онзи тип, който постоянно има технически проблеми, който, без да се лъжем, става непосредствено преди началото на часовете и едно 80% ги кара в легнало положение. А онова домашно от вчера – съвсем забравихме, но какво пък – малко преписване, малко творческа мисъл и ще го изпратят по време на

някой друг час.

Как ви се струват? Аз виждам всеки ден тези лица. От едната до другата крайност. От непоколебимото желание да отстояваш позиции през отегчението и до пълното отричане на потребност да свършиш нещо, от което да се почувстваш удовлетворен. И нека говорим за ефективност или пък за положително влияние върху психиката.

Настроенията при учителите са също толкова пъстри – могат набързо да те скастрият за невнимателно свършена работа или пък няколко пъти да удължат срока, защото „Разбираемо е.“

Строгите, отдадени на своята работа преподаватели не се променяха много. Четат домашни, тестове и бързо разбират дали е преписвано, дали е отбиване на номера. Рядко приемат извинения за развален микрофон и постоянно се стремят да правят обучението разнообразно и ясно, доколкото ситуацията позволява. Внимателните, по-меките учители също не липсват. Опитват се да влязат в положението на всекиго, вярват в прозаичните разяснения и не усещат кога истинското оправдание се поквалява от измислено такова, за да може някой ученик да прикрие

мързела си. При учителите не мога да говоря за такива, които не си вършат работата – и точно затова съм благодарна, че винаги съм работила с трезво мислещи и истински преподаватели. Всеки един учител се опитва да покрива изискванията, да направи колкото се може по-пълноценен един урок, за да го запомнят повече обучаващи се, макар и през този противен на всички ни тъмен екран.

Такава е картината на нашето дистанционно обучение. Шарена. Предлагаща цяла палитра от характери и случки. Споменах, че вече сякаш ни е омръзнало това безвремие, на което сме подложени. И е напълно нормално. Пробвахме всякакви видове хобита, изучихме всяко ъгълче от дома си и се наситихме на необезпокоявани часове пред телевизора и телефона. Хубаво беше малко да забавим темпото. Да открием себе си отново, да поразсъждаваме. Сега обаче приближава пролетта. Всеки ден, стоейки пред лаптопа на бюрото си, виждам как все с по няколко минути по-късно се сещам да отида да натисна ключа на лампата. Още е студено, но бленуваме за малко топлинка. Дано тазгодишният 13 март е различен.

Божидара Павлова 9в

Из записките от разстояние

От известно време пресечна точка за учениците е виртуалната класна стая. Попитаме шестокласници как възприемат новостите и какво от доброто старо време им липсва. Ето какво споделиха:

Сами Дауд, 6в

Месеци наред вече се обучаваме дистанционно. Първите седмици бяха кошмарни. Сблъскахме се с различни платформи. Чудехме се какво, къде и кога да изпращаме или да не изпращаме. Участвахме не само ние. Майки, бащи, баби и дядовци – всичко живо се регистрираше, слушаше и помагаше. И сега – мишката изяде книжката!

Александра Лакова, 6а

Един от плюсовете на онлайн обучението е, че учителите ни споделят видеоуроци от сайта *Уча.се*. Според мен тези уроци са забавни, интересни и полезни за нас, учениците. Мисля, че повече преподаватели трябва да ги използват и при присъствено обучение.

Недостатък на тази форма е, че не можем да прекарваме време с приятелите си в междучасията. Онези 10 минути, по време на които се развличаме от учебния процес, са много ценни.

От друга страна, при този начин на обучение правенето на тестове и контролни е много по-трудно,

защото често възникват технически проблеми.

Теодора Цонева, 6б

Предпочитам електронния вариант на обучение в тази епидемична обстановка. Чрез него спестявам време, което разпределям и използвам полезно. Сутрин ставам по-късно, закузвам, без да бързам, без да се притеснявам, че ще закъснея за училище. Така, когато онлайн часовете започнат, съм не само спокойна, но и по-съсредоточена, по-бързо и лесно запомням казаното от учителя, по-бързо се справям с поставените задачи.

За мен са изключително ценни онлайн часовете по математика. Именно при този начин на обучение нищо не ме разсейва и предметът е по-разбираем за мен. Когато господинът ни споделя екран на електронната дъска, ние сами можем да изберем от какво разстояние да гледаме, като преместим нашите устройства.

Има и часове, които не са ми толкова интересни сега, например

тези по физическо. Липсва ми емоцията, която предизвиква у нас трепетното очакване на този час, липсва ми играта на народна топка с друг клас, липсват ми дори споровете кой от двата отбора е победил.

Сега всички имаме повече свободно време, но пък сме лишени от същински контакт. Често си мисля за класа, за междучасията с приятели. Тъгувам по преживяванията в училище, кратките разходки не могат да ги заменят, но знам, че някой ден всичко ще е като преди.

Марина Петкова, 6а

Дистанционното обучение преминава много бързо. В началото не бях доволна, че ще трябва отново да стоим вкъщи пред компютрите. Постепенно започнах да свиквам, оказа се по-лесно, отколкото очаквах. Дори си мисля, че сега сме по-организирани и самостоятелни. Допринасят и хубавите моменти, които преживяваме с моя клас и които никога няма да забравя.

Радина вълнения



Ния Димитрова би

Необичайни срещи

Пандемията ограничава срещите ни. Един ден моята приятелка Цвети ми се обади и ми каза, че тя и брат ѝ няма да излязат навън. Това не можеше да ме спре, исках да се видим! Звъннах им отново, този път на видеочат. Подлъгах ги, че отивам до магазина, нооо всъщност отидох пред техния блок, влязох във входа, качих се по стълбите, застанах пред вратата на

апартамента им, почуках и те останяха толкова изненадани! Много бях щастлива, че след един месец най-накрая ги виждам! Поговорихме малко и отново се прибрах вкъщи. Ние с моите съученици сме заедружни, споделяме моментите си, съчетаваме успешно ученето със смеха и забавленията. Всяко междучасие от дистанция оставя нова незабравима следа в нашия живот!

Клик по клик – щастие става?!

Еди-кой си хареса ваш/а...

Предполагам, че само мисълта за такова уведомление кара тялото Ви да се изпълни с допамин, а мозъкът ви да се развълнува, докато фойерверки, наречени още ендорфини, принуждават всеки синапс да пее

Признавам, дори аз се вълнувам, когато прочета това - било то във Facebook, Instagram или Twitter. И това е напълно нормално - уведомлението е като писмено заявление, което казва: „Внимание! Не си напълно скучен! Хората те харесват!“ . Неслучайно споменах допамин и ендорфини! Потвърждението, че някой е харесал нещо ваше, веднага доставя удоволствие и изпълва мозъка с блаженство. Бих го оприличила с хероин, който не ви вреди физически. Но психически...?!

В днешно време, когато хората стават все по-интровертни, е трудно да получиш някакво одобрение. Те не харесват да говорят за чувствата си и не искат да признаят, че се нуждаят от вербална подкрепа. Трудно е да кажеш, че се нуждаеш от позитивно настроена дума или жест, който да ти докаже, че не си изгубена кауза или че си на прав път.

Много често се чувствам неуверена - за това как изглеждам или за мненията си. Когато кача някое селфи или публикувам свое мнение по определена тема, броят лайкове, които получа, са успоредно равни с това колко съм била хубава на снимката или колко хора са съгласни с това мнение. Дори не се замислям дали човекът внимателно е огледал снимката, дали е прочел мнението ми, какво е харесал - важното е, че числото до поста ми е с едно по-голямо от преди, а това означава, че съм с един клик по-щастлива.

Но щастлива ли съм всъщност? Доколко моментното щастие, което получаваме от лайковете, е истинско и доколко - фалшиво? Ако приемем щастие не като емоция, а само като реакция от образуваните химикали в мозъка ни, то тогава - да! Щастие, което получаваме от лайковете, е също толкова истинско, колкото това, когато се срещнеш с приятели. В това само по себе си няма нищо лошо, но проблемът идва

тогава, когато щастие е директно свързано с това колко на брой и колко бързо натрупваш зададената си квота лайкове.

От скоро има нова професия, към която много млади хора се стремят. Предполагам, че поне веднъж сте чували думата **инфлуенсър**. Идва от английската дума influence - влияние. Често тези инфлуенсери се стремят да влияят на своите последователи, като им рекламират продукти, морал, начини на хранене... Често създават или следват най-новите моди, определящи дрехи, грим, технологии или жаргон. За тези инфлуенсери лайковете, които получават на всеки пост, директно кореспондират с това колко пари получават и доколко **влият**. Те религиозно следят социалните си мрежи, като аналитично дават на всеки пост квота с лайкове, които трябва да получат в зависимост от това колко последователи имат. За жалост обаче, за тях не са достатъчни само лайкове; пост с много лайкове е напълно безполезен, ако никой не иска да коментира върху него. Хората с тази професия живеят почти винаги на ръба на провала, освен ако не са много известни. Постоянно следят нещо, наречено **процент на ангажираност**. Този процент директно показва доколко хората харесват тяхната платформа. Ако поне 3,5% от хората, които ги следват, харесат и коментират върху пост, постът им е бил прилично ангажиращ; над 6% е успех **Отличен!** Този процент на ангажираност се гледа от компании, които в последно време търсят да си направят реклама в социалните мрежи не с помощта на традиционните медии, защото реклама от инфлуенсър им излиза много поевтино. Ако инфлуенсър има нисък процент на ангажираност, то той губи пари. Затова може да се направи изводът, че лайковете са директно свързани с тяхното щастие.

Но мисля, че е очевидно доколко това е нездравословно. Колко стресиращо е да си постоянно вгълбен в цифри и статистики и „Боже мой, последният ми пост не получи п-та лайкове! Аз съм провал!“.

В крайна сметка - кое определя същността ти като човек? Мнението на околните за теб или собствената ти перспектива? Хората виждат само това, което им покажем, и затова не могат да си направят извод с особено значима същественост. Хората, които те познават само от това, което публикуваш онлайн, в никакъв случай не те познават по-добре от тези, които всекидневно говорят с теб и виждат начина, по който се държиш с околните. Нещата, които публикуваме онлайн, често са само най-хубавото, внимателно подбрано и филтрирано през гевгира, който наричаме социални норми. Най-сладкото, но в крайна сметка с почти никаква стойност - **празни калории**.

Днешното поколение е обсебено от лайкове, коментари, емождита. Пристрастени сме, неуверени в себе си и зависещи от чуждото мнение. Има, разбира се, отделни единици непукисти, които не се водят от перспективите на другите и на тях им е най-лесно. Не мога да си представя какво е да правиш всичко с увереност, че е правилно и без страх от социално отхвърляне. Много често обаче тези хора са проблематични - обидни и непристойни. Но в много случаи обидата е личен проблем, който зависи единствено и само от обидения, защото в името на свободата не можеш да задължиш човек да се включи в правата линия на обществото.

В крайна сметка - доколко лайковете ни носят щастие, е субективен въпрос със субективен отговор. Но въпрос! За мен, за теб, за нас!

Виктория Енева, 12в

Лайковете – нито одобрение, нито източник на щастие

Трябва да се научим да отсяваме добрите от лошите примери

Статистиките сочат, че младите хора прекарват средно по 3 часа ежедневно в социалните мрежи, което автоматично прави *Facebook, Instagram, YouTube* и така на шумелия в последно време *TikTok* неизменна част от животите ни. **Професията „инфлуенсър“** безспорно е професията на бъдещето. Аз бих разграничила два вида инфлуенсери – единият са онези, които за жалост самите ние правим известни. Това е нещо, което аз самата не мога да си обясня. Тук визирам всички „плеймейтки“, снимащи се на Малдивите в най-скъпия бански от новата колекция на някоя никому неизвестна фирма. Този така наречен „бренд“ е поставил цена от 300 лева например на това парче плат. Фирмата разчита на „елитната дама“, която между другото е с неповторими умения в програмата „Фотошоп“, да повлияе на младите хора да хвърлят така дълго спестяваните си пари за бански като нейния. Нека да не забравяме и кода за отстъпка, който ни предоставя цели 5% намаление и безплатна доставка, но само ако удвоим продуктите в количката. Каква прекрасна сделка! Колко от вас биха се възползвали, защото такава оферта определено не е за изпускане!?

Другият вид инфлуенсери са хора, които искат да използват социалните мрежи като платформа, с която да помогнат на младите момичета и момчета или пък да разкажат нещо стойностно. Това са

полезните инфлуенсери. Трудно се става такъв и това никак не е изненадващо. Трябва да се опитваш много, да подбиращ добре информацията, която качваш. Определено си трябва както усилена работа, така и късмет.

Добре, а **какво „лайкване“**? Съвсем логично е, че ще харесаме новата ти профилна снимка, ако си излязъл добре на нея, и ще ти дадем „лайк“ на поста, ако ни харесва написаното. Същото е и в живота. Ако харесваме нечие облекло, ще направим комплимент. Просто е.

Редно ли е да преувеличаваме така? Моментното отчаяние, че нещо не е харесано, не се задържа особено дълго, нито пък моментната радост, че сме получили повече „лайкове“ на новата си снимка. Не смятам, че желанието ни да сме популярни, трябва да се нарича пристрастяване.

Не всичко в социалните мрежи е филтрирано. Има много истински и стойностни неща, които заслужават да бъдат видени. Аз лично съм много благодарна на инфлуенсърите, които споделят за трудности, през които са преминавали. Дават ни съвети, а това реално е безкористна помощ. Други пък ни карат да се посмеем малко.

Аз не бих нарекла „лайка“ нито одобрение, нито източник на щастие, а начин да покажеш подкрепата си и любовта си към един обикновен човек.

Илияна Алексиева 12б



Момчил Белинов 5а

Анкета „Един клик щастие“

Попитахме 100 човека

*Колко лайка ви стигат?
Колко лайка най-много сте имали и на какво?
За колко лайка мечтаете и колко - ви правят щастливи?
Станаха ли в условията на пандемия по-важни лайковете?*

Резултатите

Преобладаващите анкетирани твърдят, че лайковете не са от голямо значение за тях, а по-малка част – изобщо не ги интересуват, двама твърдят, че ще ги направят щастливи, когато някой ден станат страшно много. Не ги правят

по никакъв начин щастливи, защото не се стремят към тях, има много други неща, които ги карат да се чувстват добре. И като пример единици от тях посочват, че това е семейството. Границата, която описва максималния брой харесвания, които са получавали анкетирани, е широка – от 20 до 1000 и повечето са на споделени снимки, има двама – на клипове с танци. На третия въпрос се стига обаче до 100 000 лайка – за толкова мечтаем. Заслужава да отбележим един отговор, в който

ученикът казва, че мечтае за един лайк – от себе си.

Променените условия на живот и образование в последната година не са причина харесванията да са по-важна част от живота ни.

Цитираме и питаме

Как съжителстват твърденията

Лайковете не ни интересуват и не са източник на щастие за нас - числа от порядъка на 100 000 одобрения, за които мечтаем?! Лайковете не ни интересуват и не

са източник на щастие за нас – всички - с изключение само на двама - са качвали снимки в социалните мрежи - защо?!

Възможен отговор на тези въпроси са няколко мнения, в които се твърди, че качват снимки, за да са като останалите, което ги устройва на този етап. А някои казват, че го правят, за да си вдигнат самочувствието.

„Стигат ми лайковете на приятелите и на роднините“ – нужно ли е и другите да видят кои са ни приятелите и роднините и не могат ли те да ни го кажат и пока-

жат, когато сме заедно?!

„Не ме правят щастлива, но ме радва, че така хората показват любовта си към мен, макар и виртуално“?!

„Ако реша да споделя нещо в социалните мрежи, не ме интересува дали ще имам харесвания и колко ще са те“ – а каква е целта тогава?!

Без да заемаме позиция, ще си зададем още веднъж същия въпрос - дали все пак лайковете са свързани с нашето усещане за щастие?!

Екип на „Ваз Буки Веди“

(Не)желаната свобода

Честит рожден ден, карантино!

Спомени за началото на карантината и защо заобичах златния си кафез

5 март 2020 година. Четвъртък вечер. Някой казва, че от утре сме във ваканция. Сигурни ли са? По новините се потвърждава. Излиза наредба. Значи е истина! Ура! Тогава няма смисъл да го пиша това есе, дете беше за домашно...

Не мисля, че ще забравя този момент. Това беше последният ден, в който бях на училище в 10 клас. Следващият път, когато влязох, вече бях 11-и, носех маска на лицето си, дезинфектант в раницата и така и не прегърнах приятелите, които не бях виждала месеци наред. Но в онзи мартенски ден бях истински щастлива. Помня, че тогава имаше втора вълна на сезонния вирус и много съученици отсъстваха. В същото време се притеснявахме и от новопоявилите се коронавируси. Той все още не беше дошъл в България, но беше навсякъде другаде. Първо в Китай, после Корея и Япония, Австралия и САЩ, дойде ред и на Европа, Балканите, в един момент България изглеждаше като остров, останал без засегнати. В онези дни в училище това беше главната тема. Помня как го обсъждахме с всеки един учител, който влизаше да преподава, как се събирахме всяко едно междучасие на задните чинове и почвахме заедно да търсим дали някоя нова наредба не е излязла в интернет. Тогава искахме да излезем в грипна ваканция, за да се предпазим от сезонния грип, но и от коронавируса, защото знаехме, че е въпрос на време да открият болен. В същото време всички искахме по-

чивка от училището, последните дни бяха доста натоварени с тестове и домашни, но никой не ни я обещава. Затова новината за ваканция беше колкото очаквана, толкова и неочаквана, защото порано тази година вече бяхме излизали в грипна ваканция и втора такава беше само мечта. Радостта ни заслепи. Ще си починаем седмица или две, така си мислехме.

Но получихме почивка, която месеци наред проклинахме...

На 8 март вече бяха открили случаи на коронавирус в страната, няколко дни по-късно СЗО обяви световна пандемия. Световна пандемия. Тогава тези думи ми се струваха страшни. Днес ги изричам с апатия и безпристрастност. Сега, като се замисля, изпитвам някаква странна носталгия по онзи период. Дали е защото тогава вярвах, че скоро всичко ще свърши и се наслаждавах на всеки миг със семейството? Или просто заобичах златния си кафез?

Първите дни от изолацията ни преминаваха с паника и тревожност дали няма и ние да се окажем жертви на коварния вирус. Но пък и прекарвахме много време със семейството. Гледахме дълги филми, готвехме по-сложни ястия заедно, вършехме неща, за които преди нямахме време. Започна великото презапасяване. Маски, дезинфектант и спирт отдавна липсваха. Витамини по аптеките, мед и лимони също бързо се изчерпаха. Хранителни стоки. Мисля, че все още имаме мая във фризера, останала отпреди една година. Тоалетна хартия. Още не

мога да си обясня защо хората се запасяваха с тоалетна хартия. Но тогава ми беше много забавно. Много от хората отидоха на село за през карантината. Въведоха и КПП-тата. Помня как отивахме да видим дядо на село, а пишехме за явления, сякаш ще летим до чужбина.

След третата седмица вече почнахме да се притесняваме и за училище. Бяхме изгубили много учебен материал. „Ще ни излезе през носа“ - повтаряхме. И наистина ни излезе през носа. Започна дистанционното обучение, втората седмица от него се бях разрежала. Началото беше доста неорганизирано. Карахме часове с малко учители, по повечето предмети се обучавахме асинхронно. Но имаше страшно много домашни. Помните ли есето, което онзи четвъртък се радвах, че няма да пиша? Е, написах го. И не само него, написах още много неща. В един момент трудно смогнахме. Сядахме пред компютъра сутрин в 10 часа и вечер приключвахме домашните към 8. Замъгленото зрение, болките в гърба, шумът в ушите ми се струваха нещо ужасно, ето че година по-късно все още ги има, но поне им свикнах. По-късно положението се оправи. Стана по-организирано. Карахме часове с учителите, те ни учеха на уроци, ние ги учехме на техника, защото и това го имаше и то беше нормално. По-възрастните от тях рядко използваха компютри, сега им се наложи да прекарват дните си така. Помагахме им, а когато се справяха, се



гордеехме с тях, както и те с нас, когато показвахме добри резултати на тестове.

Помня, че и всички прекарвахме много време в социалните мрежи. Шегите с генерал Мутафчийски. Танците в TikTok. А спомняте ли си банановия хлаб и фрапето? Извънредните брифинги, които следяхме пред телевизорите. Липсват ми. Защото всичко изглеждаше толкова ново и толкова невъзможно. Беше страшно, но вярвахме, че ще отmine след месец.

Ето ни една година по-късно Ситуацията не е по-различна. Но ние сме по-различни. Изолацията остави следа в нас, която вероятно трудно ще отmine. Свикнахме да странам един от друг, да избягваме да говорим с хора. Времето, прекарано въкъщи, ни помогна да приемем самотата и тя се превърна в най-добър приятел на всички нас. Ами училището? Извънкласните дейности? Колко от вас се чувстват готови да се върнат към предишния си начин на живот? От 12 месеца насам нямаме търпение всичко да свърши и да заживеем постарому. Но ако утре обявят, че вече няма коронавируса и вече няма пандемия – как

ще реагираме? Какво ще правим с така желаната свобода? Ще я използваме ли пълноценно, или ще се затворим, защото така свикнахме? Сигурна съм, че много деца (а и възрастни хора) ще започнат да посещават психолог, защото трудно ще се върнат към нормалността. Това са онези невидими следи, които ще останат от това време, за които не говорим, но ще излекуваме много трудно. И все пак... Да, беше труден период. И може би винаги ще ни липсват моментите, които сме пропуснали за срок от една година. Но е факт, че изживяхме неща, за които дълго ще разказваме на децата и внуците си. Неща, които ни помогнаха да пораснем за няколко месеца. Неща, които ни накараха да ценим времето, прекарано един с друг. Да копнеем да се прегърнем. Да видим усмивките си. Днес ситуацията не е по-различна от преди една година. Не знам кога това ще приключи напълно и ще се върнем към нормалния си начин на живот. Но знам едно – когато това стане, всеки ще прегръща всекиго!

Зина Махмудова, 11б

Шест +

Топ 3

В края на първия учебен срок

Човек трябва да получава признание за своя труд. Всяко усилие, което си положил, за да постигнеш нещо, е достойно за уважение. Краят на учебната година е далече – има време да се амбицираме и да пренаредим резултата

V - VII клас

На трето място по успех за първия учебен срок са VIб клас с резултат отличен -5,72. Следващи са Va с 5,74 – само една стотна ги дели от първото място. VIа клас са на върха и заемат първото място с

рат всички места на почетната стълбца, като на трето място са VIIIв с резултата 5,50. На второ са VIIIг със среден успех 5,54. И VIIIб клас държат летвата, вдигната

ба клас



успех 5,75. Трябва да внимават, защото първенството им виси на косъм и Va дебнат.

VIII - XII клас

Тази година осмите класове оби-

високо, с успех за първия учебен срок 5,58.

Не знам как ви се струва, но аз като човек с опит смятам, че подобни резултати са впечатляващи.



8б клас

Любопитството ми ме отведе по-далеч. Направих съпоставка с миналогодишните резултати от края на първия срок. Припомням ви, че тогава онлайн обучението не съществуваше като словосъчетание в нашия речник. Ето какво открих. Миналата година в групата на по-малките резултатите са: 5,75 за първите – 5а клас; 5,69 – за 7а и 5,67 – за 5б. Дотук не виждаме нищо необичайно – две от паралелките запазват местата си в класацията. Резултатите са били по-ниски, но

разликата определено не е толкова впечатляваща.

Във втората група – VIII - XII клас най-високият успех е 5,44 – за 8в, втори са 9в с 5,33 и трети – 10в - с 5,28. Не знам дали забелязвате, но в тази възрастова група оценките от много добри стават трайно отлични в края на този учебен срок. Оттук нататък ще оставя изводите и анализите на причините за вас?! Ако сте любители на числата, всички тези статистики се намират в сайта на училището ни и са напълно достъпни. Да поздравим шампионите! Да поздравим всички, положили старание! Ще премерим сили отново в края на учебната година!

Християна Тасева 12в

Числата говорят

Светът днес е числа. Числата ни затварят и отварят училището, числата ни позволяват и забраняват да се разхождаме, да ходим на кино, на театър

И ние потърсихме числата, които показват колко от вас четат нашия вестник в училищния сайт. 5 819 пъти е изтеглен, за да бъде прочетен последният празничен 45 брой на „В@з Буки Веди“. Това число получихме, като събрахме читателите под анонса на вестника (3 751) и изтеглянията на броя от „Ел вестник“ (2 068). Няма от какво да бъдем недоволни! Ако следваме същата логика на числата, 43 брой, който беше първият, издаден в условията на пандемия, показва 4 250 читатели. А 44 брой – 3 557 изтегляния.

Тези стойности са в пъти по-големи в сравнение с изтеглянията от времето, когато бяхме заедно в училище – дори първият ни брой е прочетен 1028 пъти. Казано направо – четенето е безопасно за нашето здраве! Вестника ни може да намерите на адрес:

<https://www.suivanvazov.com>

„В@з Буки Веди“

приСТРАСтяване

Открито

КОМПЮТЪРНИТЕ ИГРИ - НА КРАЧКА ОТ ПРИСТРАСТЯВАНЕТО

Аз съм 13-годишен ученик, играещ компютърни, видеоигри и симулаторни игри. Смело мога да кажа, че се пристрастих към тях и ще ви споделя как стигнах до този извод.

Замислих се кои са ползите и вредите от компютърните игри. Сред ползите веднага поставих забавлението – чрез игрите ние разпускаме. Благодарение на тях развиваме и своите умения. Когато помислих за вредите, в съзнанието ми изникнаха изречения, които, сигурен съм, е чувало всяко дете: „Колко часа вече си пред този компютър?!", „Ще си развалиш очите!", „Ще се изгърбиш!", „Излез, поиграй навън!" и т.н. Тези думи обаче не стряскат.

Прочетох и в интернет за вредите. Разбрах, че, ако им се посветим напълно, игрите са опасни за здравето и психиката ни, че ни правят асоциални, че развиват само определена част от мозъка ни, че биха могли да провокират у нас агресия и да доведат до много други страшни неща.

Така стигнах до извода, че мога да се забавлявам с компютърните игри – носят преимущества, но крият и рискове. Прецених, че не трябва да прекалявам с тях. Всяко нещо в големи количества е вредно за нас – твърдят учените, като да ям по 20 бургера всеки ден.

Затова си наложих да играя по 2 часа на ден, но... винаги играех повече от предвиденото! Опитвах да намеря нещо друго, с което да се забавлявам у дома, но всичко ми се струваше скучно. Обаждях се на приятели, за да излезем и познайте какво правехме – играехме видеоигри в мола. Когато се връщах вкъщи, отново заемах обичайната позиция пред компютъра.

Ето така забавлението ми прерастваше в пристрастяване и се за-

мислих защо, след като знам, че е вредно, продължавам да играя сам в стаята си, ежедневно, часове наред. Отговорът е прост – защото е забавно, увлекателно и никак не ми се спира след втория час,

„нищо, че е вредно“. Но когато трябва да пиша съчинение по литература, работата става мъчна – думите не идват, „Убий го! Не стреляй! Бягай! Скрый се!“ не помагат.

Днес е много по-удобно да убиваме злодеи в игрите, от това да пишем стихотворения и да учим с желание за героите на България – Левски, Ботев, Каблешков и други. Предпочитаме ние да сме героите в поредната компютърна игра.

Спортът ми помогна да се върна отново от виртуалния към реалния свят. Вместо FIFA тренирах футбол, вместо Project Cars 2 карах картинг, вместо Fight Night тренирах бокс и след всяка тренировка се чувствам много по-добре. Вече не минавам просто левъли, печеля купи и медали, запознавам се с много нови хора и трупам опит. Затова бих посъветвал всекиго – СПОРТУВАЙ! Спортът е не само забавен от компютърните игри. Ако преминеш тънката граница между забавлението и пристрастяването, вслушай се в родителите си, дай си сметка какво губиш и към какво се стремиш. Избери да си здрав и силен, бъди можеш, дисциплиниран и уверен, стани победител, но не във виртуалния 99 tier на Fortnite, а в реалния живот, с реални усилия и победи!

Стриан Симеонов, ба

В битка със себе си

ИНТЕРНЕТ ДЕТОКС

Препоръчително за хора, пристрастени към безцелното скролване

Можете ли да си представите света без интернет? Без възможността да провеждаме видео разговори или да изпращаме съобщения до близки, които сега са далеч. Без безкрайния ни Feed във Facebook или Instagram. Без многочасовото виждане и не на последно място – без тревоги. На 31 януари е Международният ден без интернет и решавам да се впусна в битката със себе си.

Ден без интернет, на пръв поглед, изглежда като „мисия невъзможна“. Шок, нервност, потриване на ръцете в желание да грабнеш телефона и да отвориш някоя социална мрежа или пък неистово влечение да си пуснеш любимата песен за разпускане – това са само част от страничните ефекти на предизвикателството.

Изследвайки своите собствени усещания, смея да твърдя, че денят може да се раздели на няколко етапа

Първият се усеща още докато човек се буди от сън. Мозъкът веднага си спомня, че на този ден си е обещал да не се докосва до интернет. Малко е трудно, след като си свикнал почти всичко в ежедневието ти да е обвързано с мрежата. И това първо състояние аз наричам „шок“. Тъй като вече почти 3 месеца се обучаваме и работим дистанционно, Google се превърна в най-добрия ни приятел, а информационният поток, в повечето случаи стресиращ, се оказва жизнено необходим. Именно затова казвам „шок“ – защото, както при всяко изпълнение на план или задача, най-трудно е началото. А в това начало осъзнаваш, че не можеш да си хванеш любимото устройство и да се разсееш всеки път, когато ти доскучава.

Вторият етап е плавното преминаване на деня, което на мен най-много хареса. Отказаният достъп до интернет те провокира да търсиш нещо ново и интересно, за да изместиш мислите си от обещанието, което сам си си дал. Помниш ли онази прашна книга на рафта, която от седмици се каниш да допрочетеш? Или пък



разговора с някой близък, който все отлагаш? Сега е времето. Е, малко ще е трудно, ако искаш да свършиш някаква работа. И аз съм свикнала, когато не мога да се сетя нещо или пък искам да проверя някоя дума или формула, която неподредено се върти в главата ми, да взема телефона и таблета и да заложа на сигурно. Но без интернет това не може да се случи. Впрягам всички сили, затварям очи, концентрирам се за 5-10 секунди и отговорът се появява. Може би и по-бързо да можеше да стане, ако не съм свикнала да разчитам на помощта на Translate приложенията, както вече казах. Друга много интересна новост е, че си в „абсолютно неведение“ за световните и нашенски скандали и за броя новозаразени. О, и за снимките на „приятелите“ в социалните мрежи, разбира се. Единственият възможен начин да се информираш е телевизорът или ако предпочиташ радио, но за дневния ни News Feed няма алтернатива. Задай си въпроса с какво се променя животът ти, когато си свидетел на всичко това – имам предвид, когато гледаш всички тези Story-та на познати и известни. Интересно е, безспорно, но е хубаво за малко да се почувстваш като „откъснат от света“.

Отброяването на часовете до края на това предизвикателство бележи третият етап. При него желанието да загърбиш всичко и да разбереш най-после какво се случва, се изравнява по големина с това от първия. Но тук мотивацията е по-голяма – самата мисъл,

че вече 18-19 часа си издържал, е движеща сила. Като на лекоатлетата му се иска да пробяга тези последни 100 метра, загърбил вече 1900 или някакво друго голямо число, така и на нас в повечето случаи ни се иска да вървим докрай. На мен през този етап ми дойде и една друга мисъл – чувствах се като затворник на собственото си решение, на собствената си воля. Но веднага ми изникна в главата и един колаж, който преди дни ми направи особено впечатление – беше като комикс, първата картинка изобразяваше куче, вързано с каишка до някакъв стълб; втората пък показваше човек, легнал в очевидно неудобна поза само за да си зареди телефона. Та оставям на вас да прецените – кой на кого е заложник.

Бързам да направя уточнение, че не съм противник на интернетта или на нововъведенията. Не, не, съвсем не, аз винаги съм се радвала, че съм родена през XXI век, както сигурно всеки се гордее със своето време, място. Все пак, ако интернетът не съществуваше, дистанционното обучение нямаше да бъде възможно, нямаше да мога да се свързвам така добре с далечните си близки, нито пък щях да имам възможността да се информирам за интересните ми събития, спортове и знаменитости. Интернетът е необятно пространство, недосегаема шир, неограничени възможности. Наред с това е и взривоопасна субстанция, която лесно се възпламенява в ръцете на неопитен и невнимателен човек. Детоксът е полезен.

Божидара Павлова, 9в

Заповядайте на партия шах

Скоро първокласници ще могат да ви поканят на спортна среща

Учениците от 1г клас се запознаха с основите на един от най-интересните спортове. Бяха много раз-

вълнувани, вперили поглед в белите и черните квадратчета пред тях. И още интересни неща – тор-

бички, пълни с нещо, издаващо странен тракащ звук, цветна дъска...

Цветна Галунова, ръководител на Шахматен клуб „Асеновци“ във Велико Търново, европейска шампионка по бърз шах, е сред тях, за да проведе обучително занятие, не просто да разкаже за любимата си игра, а да им даде първите уроци. С помощта на презентация тя успява да ги научи на основните правила – разположение на фигурите на дъската, движението



на всяка една от тях и дори им показва някои от „магическите трикове“ в шаха. С различни игри тя провери колко са усвоили новите

знания.

Всичко това се случи благодарение на Лайънс Клуб Плевен Мизия и г-жа Галина Станимирова, която е негов президент. Всички получиха подаръци от Лайънс Клуб и Шахматен клуб „Асеновци“.

Човек никога не знае – може би по време на този урок е присъствал и някой бъдещ шампион по шахмат.

Синтия Чалъкова 12б



Полина Паунова: Трябва да сме любопитни, настоятелни и честни

Бяхме поканени от sCOOL Media да участваме в онлайн среща с журналистката Полина Паунова от „Свободна Европа“. Акцентите в разговора бяха презентирани като отразяване на политически събития, как се правят интервюта, как се задават трудни въпроси, на които интервюируваният няма желание да отговори, как се пише за политика в ерата на бързите новини и 24-часовия поток от информация. В срещата участваха Людмила и Иляна от нашия екип.

Полина Паунова е журналист с опит основно в онлайн медиите. Работила е в редица издания, сред които Mediapool и българската редакция на „Дойче Веле“. В момента е в българското бюро на възстановеното като мултимедийна платформа радио „Свободна Европа“, където води рубриката „Говори Полина“ и политическия подкаст „Превод в ефир“.

С журналист за журналистиката пред бъдещи журналисти

Тя е от Хасково и е ясен пример за това, че не е важно откъде си тръгнал, а дали знаеш къде отиваш... И през целия си път като журналист тя не е изгубила себе си между редовете на текстове, които са писани без свобода на словото, които приличат на прогноза за времето – клиширани и идентични на всички други. Тя е един лъчезарен човек, който най-искрено се ядосва на неправдата. Тя е Полина Паунова – журналистката, която се бори за истината. Ето как протече виртуалната среща с нея.

Това се случи на 25 януари. Честно казано, до последния момент се колебаех дали да се присъединя към тази виртуална среща, защото си помислих, че най-вероятно и тя ще е като другите журналисти, които винаги се държат обрано и внимават какво ще кажат. Но буквално десет минути преди началото на срещата реших все пак да се присъединя, защото бях обещала на екипа на вестника.

Разговорът започна... Няха огромни очаквания, защото все още си мислех, че ще е една от многото срещи, „поставени в рамка“. Та в началото се включи друга журналистка и ни инструктира да стоим през цялото време с изключени камери и микрофони, а въпросите да задаваме в чат лентата, откъдето тя ще ги задава на Полина Паунова, докато през цялото време те двете ще са с пуснати камери и ще водят разговора. Според мен това беше и най-добрият вариант, защото, както водещата каза – повечето присъстващи бяха ученици, и можеше да останат неизказани съществени въпроси, защото някой може да се притеснява да се покаже пред другите.

Най-сетне настъпи моментът, в който трябваше да вземе думата човекът, към когото щяхме да отправим всичките си въпроси – Полина Паунова. Признавам, че досега не бях чувала за нея, а може би и вие. Затова ще ви я опиша накратко... Ако я видите, може би ще ви се струва, че е от онези прекалено сериозни хора, които не са се научили да се усмихват или пък са забравили как да го правят. Но след броени минути ще разберете, че грешите! По време на онлайн срещата и в статиите й, които прочетох, тя показва, че е интересен човек с чувство за хумор, което показва и в отговорите на въпросите ни. Полина гледа критично не само на другите, но и на себе си.

И така още в първата минута журналистката успя да спечели вниманието на всички нас, участници

в срещата. В този момент разбрах, че не съм сгрешила с решението си да участвам в тази среща. След това започнах и въпросите...

Защо журналистите задават клиширани въпроси?

Нейното обяснение бе, че някои журналисти искат да се харесат на хората, които интервюират, защото интервюираните в много случаи са хора с висока политическа позиция и огромно влияние. Добави и също така, че ако властимащите интервюирани отговорят на неудобен въпрос със заобиколки или променяне на темата, журналистът не се престава да повтори въпроса си, защото „...те искат да са и от двете страни...“ – каза Полина.

Защо журналистическите материали са прекалено съдържани?

Тук опитната журналистка обясни, че е работила в много екипи и почти навсякъде „ако текстът не мине през „цедката“, не се издава, защото няма да се хареса на някои „важни хора“, но твърди, че сега е намерила екип, който стои зад нея и подкрепя всичко написано и казано от нея. Поясни и че под „цедка“ има предвид главен редактор и продуцент, от които зависи дали ще се публикува даден текст. Също така подчерта, че в България няма изход от тази ситуация, в която свободата на словото е останала там някъде – в архива. И ни посъветва: „Ако ще ставате журналисти, не давайте на никого да ви „поставя цедка“!“

Полина продължи, разказвайки ни как много пъти са й отказвали интервюта. Пресен пример даде от изминалата 2020 година, когато се е опитвала да интервюира президента Румен Радев и премиера Борисов, но те многократно са отказвали. А след тази история в чата се появи и въпросът „А ще се откажеш ли от тези интервюта?“.

А в отговор Полина Паунова се усмихна и каза „Нали знаете, че като гониш някого, рано или късно го настигаш!...“. След като през целия разговор дотук тя описваше журналистиката като „неблагодарна професия“ и след като ни съветваше да си изберем за професия някоя точна наука, изведнъж в чата се появи: „А Вие защо решихте да станете журналист?“ Отговорът също прозвуча на мига: „Не знам. Винаги съм искала това! Казала съм го още когато съм била на 5. Но след като започнах да практикувам, видях, че медийната среда тук те обезкуражава, колкото и да те влече самата професия“.

Останалото от едночасовата среща продължи още по-откро-



вено и критично. Но аз вярвам, защото чух, видях и усетих – тази толкова искрена критика беше от дълбока загриженост. Последните отговори ще ви цитирам, защото ще ги разберете само ако ги прочетете написани в стил Полина Паунова:

...Моето най-голямо постижение в тази професия е, че съм успявала да напиша и кажа това, което мисля.

Copypaste – журналистиката е от мързел. Не бъдете мързеливи – това е най-лошото!

Тая работа става с четене, мисъл и зор! Не се блазнете от известността – ако искате да сте известни, станете футболист или плеймейтка. Но най-важното – не бъдете повърхностни! А колкото до парите – журналистиката, както и други обикновени професии, ви осигурява просто един нормален живот. Нищо повече – без лукс... И от време на време, като ядосаш някого с неудобни въпроси, ти хвърлят телефона и те гонят от събития, за да не ги разобличава чрез въпросите си, ...но това е между другото!“

Радвам се, че бях част от този разговор. Напълно съм съгласна с нея и уважавам всичко, което каза, защото беше съвсем обективно и точно на място – не можеше да се каже нито повече, нито по-малко. А загрижената й дразнимост по тази тема за мен доказва, че тя се бори само за една-единствена кауза – да помогне на хората, колкото се може повече. Погледнато през нейните очи: „...чувствах се от добрите!“.

Научих, че трябва да сме любопитни, настоятелни и честни! Вискателни – не само към другите, но и към себе си, без значение с какво сме се захранали или ще се захранем в бъдеще.

Людмила
Венциславова
10а

Обратна връзка

Грешката е поправена

Решихме да отбележим рождения ден на поета Христо Ботев. Най-удобното място за това е бюстът му на бул. „Христо Ботев“ в

приятно изненадани. С голямо удовлетворение забелязахме, че Ботев е роден, когато трябва – през 1848 година.



Преди



Сега

нашия град. Трябва да си признаем, че имаше и друга причина. Водеше ни и любопитството – няхмахме търпение да проверим нещо важно за нас. Не знаем дали си спомняте, но в два наши броя сигнализирахме, че рождената година на поета и революционер е сгрешена и това не бива да остава така. Когато пристигнахме, бяхме

Няма как да знаем дали нашият сигнал е причината за това, или и други граждани са забелязали и сигнализирали, но сме много доволни. Доволни от своята работа и от своето зорко око. Призоваваме и вас – бъдете бдителни и наблюдателни. Дължим го на хора като Ботев!

Екип на „Ваз Буки Веди“

Раждането на свободата - герои и памет



Стела Петрова бж



Теодор Гевреков 5а

Очакваме ви

Специална покана към всички наши съученици от Випуск 2021! Скъпи зрелостници, в следващия брой на вестника героите сте вие! Даваме ви думата – споделете с нас всичко, което ви вълнува на раздяла! Обърнете се към своите приятели, съученици, преподаватели... С думите си създайте скъп спомен от този толкова важен етап от живота!

А към всички останали

Очакваме ви в рубриката „Млад репортер“ с новини за интересни виртуални учебни часове и събития.

Провокираме ви с настъпващата пролет – разкажете своите чувства и мисли в слово, багри, снимки!

Адресът е познат – el_vestnik@abv.bg!



Деца от Подготвителната група са доволни и усмихнати - направиха си снежен човек, може би последният за тази зима.

Бъдещите първокласници

Малки, но с големи мечти

Вълнуваща среща в навечерието на Националния празник с малчуганите от Подготвителната група

Всяка година ви срещаме с децата от Подготвителната група в нашето училище. Тези срещи са много интересни за нас, предполагаме и за вас, читателите. И всеки път те ни изненадват. Този път – всички искаха да пишат, да учат, да ходят на училище. Изглежда малкото време, в което бяха затворени вкъщи заради пандемията, ги е направило по-ученолюбиви и трудолюбиви. Не го очаквахме!?

В подготвителната група с класен ръководител Силвия Бетовска има 23 деца. Според нея те много бързо са се приспособили към средата на нашето училище, защото са послушни, изпълнителни, възпитани и любознателни. И ние се убедихме много бързо в това. Докато си говорихме с децата, преди да започне същинската част на разговора ни, те споделиха, че има доста голяма разлика между детската градина и училището. Определено си личеше, че не обичат следобедния сън и затова им харесва повече да са в училище – да учат, да пишат, да рисуват. Да са като големите ученици. Атмосферата в класната стая е приветлива, позитивна и много приятелска. Навсякъде около нас видяхме техни рисунки, старателно изписани тетрадки. Разходихме се сред децата и без никаква предварителна подготовка им зададохме по няколко въпроса. А те, освободени и усмихнати, по детски искрено ни отговаряха без притеснения. Убедете се сами – мечтаят за сериозни професии, обичат родителите си, обещава да са отличници... Какво повече да искаме от тях?! Само ще им кажем, че ги очакваме в първи клас! И ще проверим догодина доколко са изпълнили обещанията си.

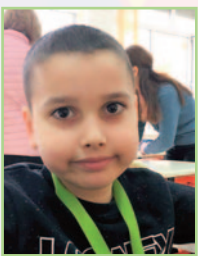
Първото дете, с което си поговорихме, беше малкият юнак Антонио.



- Ако можеше да си пожелаеш нещо, какво щеше да бъде то?
- Да продължавам да ходя на училище, защото ми липсваше да се виждаме с приятелите ми, когато не ни беше позволено да излизаме.
- Как се чувстваш като бъдещ първокласник?

- Много съм развълнуван, искам да уча, да пиша, да смятам и да чета. Нямам търпение.

С нас си поговори и Кристиан.



- На кого би казал, че го обичаш?
- На мама.
- А какво би й пожелал за идващия празник?
- Бих й честитил 8 март и бих й пожелал да е много здрава и много щастлива.
- А каква е мечтаната ти професия?
- Мечтая да съм космонавт, но ако не стане, искам да бъда полицаи, за да хващам лошите.

Това очарователно дете е малката Силвия.



- Кой ти е най-любимият предмет?
- Обичам рисуването.
- Какво най-много обичаш да рисуваш?
- Къщички. А пък вчера рисувахме роботи.
- А какво искаш да работиш?
- Фризьор.

Малкият Мартин казва:



- Ходите ли някъде на 3 март със семейството ти?
- Миналата година с госпожата, съучениците и родителите ходихме на Панорамата.
- С какво се занимаваш, когато не си на училище?
- С кученцата ми.

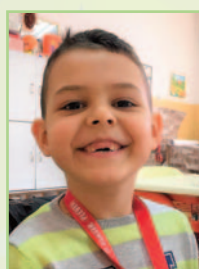
- Как се казват те?
- Макси, джак рѝсел, наскоро направи 1 годинка, и Косара - каракачанка, на 8 години.
- Знаеш ли какво значи думата „беладжия“?
- Да, такъв, който прави бели.
- Ти правиш ли бели и карат ли ти се?
- Да, правя пакости от време на време и ми се карат понякога.

Пламен казва на читателите:



- Какви филмчета обичаш да гледаш?
- Тези по Дисни Ченъл.
- Какво обичаш да хапваш най-много?
- Обичам да ям плодове.
- Кой ти е любимият учебен час?
- По писане.

Младежът с широката усмивка е Младен.



- Какво искаш сега?
- Искам много да се возя - да карам много бърза мъжка кола!
- Любител на коя марка коли си?
- На Тойота, разбира се.
- Какво ще пожелаеш на мама и на госпожата за приближаващия празник 8-и март?
- Да са живи и здрави, и добри.

Ето още една принцеса – Вики.



- Какво обичаш да правиш в свободното си време?
- Ходя на бокс!
- Кой са ти любимите игри?
- Обичам да играя на народна топка и винаги съм вътре, не обичам да съм консул.

Рени:



- Какво правиш в свободното си време?
- Играя на компютъра.
- Коя ти е любимата игра?
- Warcraft. Искам да стана геймърка, като порасна.
- А кое ти е любимото филмче?
- „Геймърки“.

Стефани отговаря:



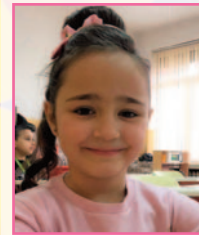
- Ти ходиш ли някъде на 3 март?
- С мама и тати ходим на разходка в Кайлъка или на центъра.
- Кое ти е любимото занимание?
- Най-много обичам да си играя и да рисувам.
- Какво обичаш най-много да рисуваш?
- Кученца.
- Кой ти е любимият час в училище?
- По писане. Обичам да пиша ръкописни букви.

Марая споделя с екипа на вестника:



- Какво си представяш, че има в твоята приказна страна?
- Еднорози и феички.
- Какво правиш в свободното си време?
- Оцветявам картинки, рисувам.
- Кой предмет ти е любим?
- По писане.
- Колко много писатели на едно място!

А Сияна се оказа бърборана.



- Ако можеше да благодариш на някого сега, на кого би благодарила и за какво?
- Бих благодарила на мама, че ми роди братче, което много обичам.
- Имаш ли много приятели?
- Да. С тях обичаме много да си играем на най-различни игри.
- А какво искаш да ти се случи, като отидеш в

първи клас?

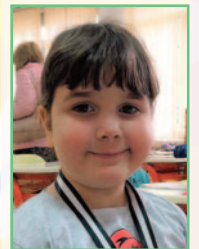
- Искам да бъда отличничка!

Усмихнатото дете на снимка е малкият Ники.



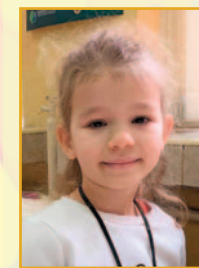
- Какъв ти е най-големият страх, Ники?
- Аз нямам страхове. Аз съм безстрашен!
- Какво обичаш да правиш?
- На мен много ми харесва да уча букви и цифри, да пиша в тетрадките и като цяло да идвам на училище.
- Къде обичаш да ходите с мама и тати?
- Обичам да се разхождаме в Кайлъка и да се смеем.

Дружелюбна бе и Саня.



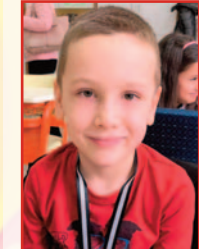
- Каква е твоята мечта?
- Искам да стана доктор.
- Защо?
- Искам да бъда като тати. Искам като него да помагам на хората.
- На кого сега искаш да кажеш, че го обичаш?
- Аз го казвам на всички постоянно – на мама, на тати, на баба, на вуйчо, на дядо, на всички.
- На какво обичаш да си играеш?
- Обичам да редя пъзели. Понякога с 30, понякога с 40 части, дори за Коледа получих един.

Малката Аглая споделя с нас:



- Знаеш ли какво празнуваме на 3 март?
- Освобождението на България.
- Кое ти е любимото занимание?
- Обичам да рисувам.
- С какво най-много обичаш да рисуваш?
- С моливи.
- Мислиш ли да станеш художничка, като пораснеш?
- Не, искам да стана лекарка.

А Симеон обеща да ме повози в колата си след време:



- Как празнувате с мама и тати 3 март?
- Веднъж ходихме в Историческия музей. Ходил съм в Панорамата и Кайлъка.
- А какво обичаш да правиш, когато нямаш домашни?
- Обичам да научавам неща за континентите и различните страни. Играя си много с колички.
- Да не би да искаш да станеш състезател, като пораснеш?

- Не. Искам да бъда инженер.

- А коя ти е любимата марка кола?

- Ламборджини.

Марина отговори:



- Имаш ли любимо детско филмче?
- Да, казва се „Пес Патрул“.
- Любим предмет?
- Обичам, когато четем приказки от книжката по български език и литература.
- Какво обичаш да правиш, когато не си на училище?
- Обичам да се разхождаме с мама и тати.
- Кое ти е любимото място за разходка?

- Кайлъка.

Пожелаваме на бъдещите първокласници много успех. Чека си останат все така амбициозни и добронамерени! Срещата с тях беше наистина приятна, а времето отлетя неусетно.

Илияна Алексиева 126
Синтия Чалъкова 126

Gen Z - поколение на бърза иновация или бавна многозадачност?!

Наскоро научих, че всяко поколение си има име. Ако и вие не знаехте, то тогава се радвам, че днес ви научих на нещо ново!

Но реално погледнато, не бих се изненадала, ако не знаехте за това, защото кръщаването на различните поколения е навик на американците. За пръв път се случва през 1926 г., когато американската писателка Гертруда Стайн след края на Първата световна война нарича хората, родени около началото на 20 век, „загубеното поколение“ и след това всяко следващо поколение бива кръщавано и стереотипизирано.

Границите, които всяко поколение обхваща, са малко размазани, но в най-опростения вид, по който мога да ви ги представя - бабите и дядовците ни са Baby Boom поколението (можете да предположите защо), а родителите ни са от поколение X или Y (още наречени Милениали). Сега може да смятате, че нашето поколение още няма име, тъй като едва сега е започнало, но жестоко се лъжете. Поколение Z е обявено за поколение на технологиите, поколение на загубеното детство и поколение с амбиция, но с липса на упорит труд. Има различни предположения кога започва поколение Z, но някои казват, че най-старите членове на поколение Z са тазгодишните абитуриенти. Като абитуриент ми се струва странно да бъдем етикетирани по този начин, но разбирам защо сме натрупали тези имена. Въпреки че може да сме последни в азбуката, ние сме първи за почти всичко останало. Gen Z се счита за най-технологично напредналото поколение, което не е непременно благословия. Всички сме израснали с технологии, играем видео игри, компютърни игри и имаме какъвто и да е филм на върха на пръстите си, така че би било логично да сме по-свикнали и образовани в технологиите. Поради ранното ни запознанство с технологията малко хора искат да излязат навън, те предпочитат да пишат статуси в социални медии или да играят видео игра. Поради това вътрешният живот е изключително примамлив, ние се движим по-малко навън и се отвърщаме от физическа активност. Това обяснява защо една трета от младежите са с наднормено тегло и една пета са със свръхнаднормено тегло. Можем едновременно да изпращаме съобщения, да четем, да гледаме, да говорим и да ядем - талант, който зашеметява възрастните. Всеки отговор, който трябва да намерим, всяка новина, която трябва да знаем, и всеки човек, с когото трябва да разговаряме, е само на един клик или на няколко плъзгания разстояние. С всички тези отговори и информация, толкова лесни за достъп, сме по-нетърпеливи. За нас пет секунди се усещат като часове, докато сайтът се зарежда пред нас; мисълта да прочетеш книга, за да получиш отговор, се чувства като цяла вечност. Експертите по психично здраве дори казват, че цялата технология причинява „придобито разстройство с дефицит на вниманието“. Буквално проверих телефона си пет пъти от началото на тази статия и това е, докато съм фокусирана върху нея - може би са прави. Ако не правим пет неща наведнъж, имаме чувството, че си

губим времето, че животът ще ни подмине. Но цялата тази многозадачност прави всяко действие, което изпълняваме, да има по-малък ефект върху нас и да отнема повече време, отколкото, ако правим всичко едно по едно. Това ни кара да губим способността си да анализираме сложна информация. Ставаме нетърпеливи, ако отнеме твърде много време, за да разберем нещо. Обзалагам се, че петдесет процента от тийнейджърите, които са започнали тази статия, не са я завършили поради нейната дължина. И тридесет процента са отказали да я прочетат само защото е толкова дълга. Дължината е нещо, което силно плаши Gen Z. Не обичаме да отделяме време да четем, правим или казваме нещо. С изпращането на текстови съобщения все по-популярни стават и съкращенията. Младежите изпращат средно 2900 съобщения месечно. Кибер комуникацията влошава езиковите и социалните ни умения. Краткотрайното внимание на поколение Z понякога ни затруднява при учене, така че учителите се обръщат към по-технологично усъвършенствани форми на обучение. Всички се опитват да се адаптират към тази нова форма на живот заедно с технологиите, защото обществото няма да се върне назад. Стигнахме толкова далеч, а сега хората трябва да се справят с тези предимства, като същевременно поддържат работната си етика. Но както споменах и преди - ние сме поколението с най-голям напредък във всичко останало. Много по-вероятно е да протестираме срещу някаква неправда. Колкото и възрастните да ни казват, че ни мързи и че сме неграмотни, успехът ни в академични насоки са средно по-високи от всяко друго поколение. Ние сме много по-информирани по различни теми, знаем много факти, които на пръв поглед звучат тривиални, но подпомагат нашето бързо развитие. Не се страхуваме от иновации и ги постигаме изключително бързо. В крайна сметка, може да сме хора с изгубено детство, но дали това е по наша вина или по вина на предходните поколения. Все пак всяко следващо получава своето наследство от предходното - защо биваме обвинявани за неща, които не зависят от нас. Ако възрастните могат да се оплакват от това, че ни мързи и че нищо няма да постигнем, то тогава ние твърдо може да кажем, че на това са ни научили те. Моите родители обичат да ми казват често „Както си направиш супата, така ще я сърбаш!“, но май забравят, че това се отнася и към тях...

Виктория Енева 12в

Рубрика

И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“

Когато след четири години влязох отново в училище, усетих, че се прибирам у дома

Кристина Младенова, преподавател по български език и литература, е по-редната ни среща с учител, завършил нашето училище и завърнал се в него

– Накъде пое животът Ви след завършването на СУ „Иван Вазов“?
– През 2015 година завърших средното си образование в СУ „Иван Вазов“, след което 4 години учих във Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“. Беше ми интересно, но в същото време и трудно, тъй като изискваха все повече и повече от нас, но винаги изпълнявах всичко с истинско желание и хъс. Още в първи курс взех участие в състезание по езикова култура. То се проведе в Софийския университет и тогава нашият отбор спечели второ място. През студентските си години се включвах и в други конференции и срещи. Имах възможност да се докосна до различни светили в науката - преподаватели, езиковеди, писатели. Вълнуващи моменти за мен ще останат срещите със Светлозар Игов, със Захари Карабашлиев, с Антон Дончев. Четири години, които прекарах в старопрестолния град, са изключително ценни за мен – добих опит, нови знания и умения, създадох приятелства.
– Какви чувства изпитвахте на първия си учебен ден като ученичка и след това - като учител?
– Моят първи учебен ден беше в основното училище в родното ми село. Бях притеснено момиченце, най-малкото сред всички. Помня началната си учителка и трепетите, които предизвиква у всяко дете празничният ден. В съзнанието ми по-ясни са спомените ми от нашето училище. Прекрачих прага на „Вазов“ в 9 клас с доза плахост и притеснение. Тогава умувах как ще се впиша в голямото училище, в новия клас. Знаете..., типични тийнейджърски вълнения. Винаги ще помня и първия си ден в класната стая от позицията на учителка. Беше в ПМГ „Васил Друев“ в град Велико Търново. Трябваше да представя пред учениците от 8. клас лирика на старогръцката поетеса Сафо. Нови емоции изпитах и на 16 септември миналата година, когато поех класното ръководство на моя клас – тогава 5б. Тези моменти винаги ще останат специални, вълнебни.
– Докато ходите по коридорите на училището, какви спомени се връщат в съзнанието Ви? Какво се променило?
– Спомени изникват на всяка крачка! С усмивка си припомням определени ситуации от времето, прекарано с моите съученици. Като ученичка се лутах по коридорите, за да намеря класната стая, за салона да не говорим..., струваше ми се, че прекосявам лабиринт, за да взема участие в часа по физическо. Когато влязох отново, усетих, че се прибирам вкъщи след дълго отсъствие. Посрещнаха ме топли познати погледи. Открих, разбира се, и новости, с които смятам, че вече привикнах. Истински ме зарадваха шкафчетата, ха-ха. По мое време ги нямаше. Освен че са практични, те внасят и чудесна пъстрота. Едно нещо със сигурност не се е променило – и сега училището ни е ета-



лон във всяко отношение!
– Литературата ли беше любимият Ви предмет, когато учехте?
– Да! Литературата е необятна Вселена, тя ни прави свободни. В повечето случаи в часовете по литература няма правилен или грешен отговор, ако разсъждаваме и подбираме точни аргументи. Разбира се, най-важната стъпка е досегът с художествения текст. Световите оживяват пред нас само когато разгърнем книгата.
– Как мислите, че Ви виждат децата в класната стая – като строгата млада госпожа или като техен приятел, съмишленик?
– Ако можех, бих избрала златната среда. Знам, че за някои съм строгата, защото изисквам, поставям двойки и забележки. Нагласите на учениците са важни дотолкова, доколкото повлияват върху мотивацията им. Искам и очаквам да ме възприемат сериозно. Младостта на учителя не бива да е повод за освободеното поведение на учениците. Младостта може да е помощник. Иска ми се да ме приемат и за доверен приятел. Така биха били по-открити в общуването си с мен. Ние, учителите, трябва да бъдем съмишленици на своите ученици! Та ние сме в храма на знанието заради тях.
– Как се чувствате сега, когато Вашите учители са Ви колеги?
– Бих казала, че се чувствам приятно странно. Съзнавам, че са мои колеги, но те ще останат преди всичко моите учители. Не приемам това за изкуствено наложена от мен граница, напротив. Това е знак за признателност. И до днес някои от преподавателите ми продължават да ме учат и напътстват, помагат ми. Благодарна съм им за това, както и за радушното посрещане. Старая се да попивам съветите им. Без съмнение съм щастлива в това отношение!
– Как се чувствате година по-късно?
– Чувствам се по-осъзната. Доволна съм от посоката, която избрах. Всеки учебен час е опит, нова емоция, поредно предизвикателство. Научих много и със сигурност имам да уча в пъти повече. Всеки човек трябва да върви напред с ясната представа в какъв етап от своя житейски път се намира, към какво

още се стреми и как ще го постигне. Учителството е призвание, а не работа от 8 до 5.
В своята първа година като учител се срещнах и с онлайн преподаването. Вирусът усложни животите на всички ни. Никои не е очаквал, че корабът на образованието ще поеме по тези ширини. Неприятно ми е, че вече месеци наред обучавам учениците си онлайн. Гневът е враг, но понасъбрах малко. Като едно голямо дете съм понякога – искам да открия виновника за всичко това и да му се скарам, да му поискам сметка защо ме лишава от пълноценно общуване с учениците. Безумие... Големите хора просто се научават да живеят с горчилката от неизживяното.
– Разкажете малко повече за Вашето завършване!
– Мина без излишна еуфория. Завършването на средно образование е нещо съвсем естествено, всеки трябва да го отбележи подобаващо без прехласване и крещящ блясък. Спомням си, че нашият випуск нямаше коктейл. На бала плаках, всички раздели ми се отразяват по този начин. Покрай матурите ме застигнаха нови тревоги, въпреки това и двете взех с отлични оценки.
Вълнувах се много повече за дипломирането си след бакалавърската степен. То трябваше да се състои през месец май миналата година. Не можах обаче да се насладя на този дългоочакван момент. Семейството ми не ме видя в тога. Всичко това отново ме навежда на мисълта, че времето е длъжник на всички нас. То обаче няма да изплати дълга си. Вярвам, че някои неща остават безвъзвратно загубени. Необходимо е да насочим стремежите си към нещо друго, без да се вайкаме излишно. От физиката знам, че енергията не се губи, а се преобразува. Ще ми се да вярвам, че и в животите ни съществува тази „закономерност“.
– Можете ли днес да наречете училището свой втори дом?
– Да, несъмнено. Винаги съм гледала на него по такъв начин. Чувствам се спокойна, на мястото си. Образът на дома неминуемо обвързвам с образа на семейството. Често казвам на моя клас, че заедно сформираме свое семейство, училищно семейство. В него за проблемите се говори. В едно семейство хората са си най-мили едни на други. Стремя се и нашите взаимоотношения да са такива – чисти, открити, продиктувани от грижата за другия. Ако живеем и работим сред спокойствие, ако сме искрени и сплотени, бихме били и по-продуктивни.
– Тук са преминали ученическите Ви години. Тогава сте били част от екипа на вестника. Какво бихте казали на читателите от сегашната си позиция на учител?
– Наслаждавайте се на ученическите години. Бъдете добротворци, давайте, без да очаквате, копнейте силно и смело! Не губете себе си по пътя, не губете и посоката. Озарявайте света с усмивката си, радостта поканете в душата си!

Синтия Чалъкова 12б

Есето – може ли да бъде забавно?

Ние, учениците, не харесваме домашните работи. Колкото и лесно да е, колкото и бързо да се пише - мразим го, защото ни идва в повече да учим и на училище, и у нас. Но нещото, което най-много не обичаме да пишем, безспорно е есето. Аз, като човек в хуманитарна паралелка, мисля, че горедолу усвоих изкуството да пиша есе. Но знам, че на повечето ми съученици им е много трудно. Моята учителка по български език казва, че за писането на есе трябва да си две неща – поет и философ. Така ще представяш оригинални мисли и идеи под красива форма. Но едновременно с това есето трябва да съдържа размисли за конкретното произведение и такива за съвремението. И излиза, че за да напишеш хубаво есе, трябва да вложиш много време и много труд. Аз обаче се поразрових и намерих няколко теми за есета (от престижни колежи и не само) , които ще ви се сторят толкова интересни, че времето и труда ще забравите! Ето ги и тях:

- „Ако едно дърво падне в гората, и няма кой да го чуе, ще има ли звук?” (тема за есе от Оксфорд)
- „Как се чувствате в сряда?”

(тема за есе от Чикагския университет)

- „Кое е по-лошо - да си жесток спрямо лисица или спрямо бълха?” (тема за есе от Оксфорд)
- „От Славейковата Гергана до Гери-Никол” (тема за есе, дадена от български учител за произведението „Изворът на Белоногата”)
- „Намерете Х” (тема за есе от Чикагския университет)
- „Могат ли компютрите да мислят?” (матура по философия във Франция)
- „Вие току-що сте завършили своята автобиография от 300 страници. Моля, изпратете 217 страници.”
- „Ако имате възможност да вземете със себе си някого – човекът от настоящето или миналото, измислен или реален – на място, което е специално за вас (вашия град или страна, любимо място и т.н.), кого ще вземете и защо? Кажете ни какво ще споделяте с този човек.” (тема за есе от New York University)

Ако някоя тема ви е харесала, чувствайте се свободни да ни покажете своето есе. Вие знаете къде – el_vestnik@abv.bg!

Зина Махмудова 116

Въображение

Войната на таралежите

Или какво малките прави с големите равни
2042 год. Извадка от статия в новинарски сайт: „След седмица търгва по кината филмът за плевенското училище СУ „Иван Вазов“. Изгледайте трейлъра на филма „Що малките правят с големите равни“, който се очертава да стане една от най-емблематичните кинопрояви в историята на малкия ни град.“

Сюжет:
Момче на име Деян отива за пореден път на училище. Не очаква тази година да е различна от другите, но греша. Привикнал с обичайната програма, той не вижда смисъл изобщо да посещава учебното заведение. Мечтае за повече, има по-големи цели, които никоой не приема насериозно. Не иска да се взира по цял ден в екраните на електронните учебници и да се мъчи да запои поредния кабел на дрона, не иска по цял ден да слуша електронните гласове, които му преподават. Той живее за момента, в който ще се прибере у дома при баба си и ще слуша още истории за прекрасните книги, с които преди светът е бил пълен, а сега са само история. Исква да ги пипне, а не само да ги гледа в музенте, наречени „библиотеки“. Смята, че училището от 2042 година е място, което ограничава ума и предоставя твърде лесно информацията. Не му се ходи на училище до момента, в който разбира, че не е сам. Разбира колко много от съучениците му мислят като него и искат да възродят някогашното училище. Събира се с трима приятели и решава да проникне в кабинета на директора. Хакват камерите и се промъкват. Оказва се, че дори главата на училището е робот. Приятелите не знаят какво да правят. Как да се изправят срещу този проблем

сами, освен да саботират системата. На излизане от кабинета ги среща една от учителките, но противно на очакваното конско – тя им казва, че ще им помогне. Споделя им как и учителите са против това да са просто асистенти на изкуствен интелект. Заедно с учителката те прекъсват връзката на робота с тяхното училище. Не им е лесно, защото срещат много съпротива от привържениците на технологиите. Налага им се и на пресата да обясняват защо са нарушили правилата, и на държавните институции – също. Накрая успяват и министърът на образованието дава пълна свобода на всички училища, които искат да обучават по старата учебна система. Нов проблем – няма учебници. Деян стартира кампания за възобновяването на учебниците. На помощ идва директорът на училището, който се връща на своя пост и ги отвежда под училището, където се оказва, че има тайна библиотека, съхранила учебниците. Можем да си позволим да употребяваме технологиите, но не бива да позволяваме те да употребяват нас. Училището е място на ума, не на машината.

Текстът е написан през 2019 година, когато електронното обучение не беше дори във въображението ни.

Християна Тасева 126

Репортаж от бъдещето

Добре дошли в 2050-а година!

Ако не обичате да сте сред хора – това не е най-подходящото време за вас. Вирусът от началото на двайсетте години на 21 век не попречи на населението да нарасне с 1 млрд. до 2030 година, а сега през 2050-а то вече е повече от 9 млрд. души, с наблюдавана тенденция да нараства все по-бързо и по-бързо. Може би някои ще приемат това за добре, а други – не. Но в 2050 г. не е важно какви са предпочитанията на хората, а на техния дом – Земята. Всички знаем какво се консумира неизбежно в едно домакинство – храна, вода, електроенергия... Но ако пресметнем какво количество от тези неща е нужно за човек на ден, то ще разберем, че през 2050 година ресурсите започват да не достигат за цялото население. Така всички държави са с различен стандарт на живот, определен от икономическата сила на държавата. България не е нито от тези с нисък стандарт, нито сред тези с висок, а се лута някъде по средата. Все по-бързо намаляващите ресурси не са единственият проблем на новото време – климатът започва рязко да се изменя... Дори мога да кажа, че стана съвсем непредвидим! А това не се отразява добре на здравето на хората. Това се случва в резултат на така обсъждания с години „парников ефект“. Хората са по-способни от животните в това да се нагодят към новите условия. Това е и причината за изчезването на много животински видове, а оттам и на цели хранителни вериги. Като пример – арктически лед почти вече не съществува, вследствие на което белите мечки и много други животни вече попадат в графа „изчезнали“.

Изчезна и думата „село“. Вече има само градове с високи сгради и много жители. Тъй като населението става все повече, а сградите все по-големи и многолюдни – светът остана без пясък. На фона на всички тези лоши неща, които се случиха до 2050 година, имаше и още по-лоши... След „корона кризата“ човечеството осъзна, че не е достатъчно готово, за да устои на всички предизвикателства на природата, затова хората започнаха да влагат още повече време и средства в технологиите. И така предприятията успяха да заменят повече от половината си работници – с роботи... Но човечеството набра толкова голяма инерция, измервана в постижения, че си поставяше все по-амбициозни цели. И ги постигаше... 2050 година... Средно училище „Иван Вазов“. Сградата е по-голяма, в училищния двор има още един спортен салон, а броят на учениците е около 3000 и се под-

бират само най-умните, което превръща гимназията в най-елитната в града (което винаги си е било така). Един обичаен учебен ден в СУ „Иван Вазов“. Започна първият час и тези, които имаха физическо възпитание, отидоха в спортен салон № 2 – новият салон. Помещението е доста голямо, оборудвано с два големи екрана, които да показват резултатите. На двете му страни по дължина има и по три реда седалки, поставени амфитеатрално, оцветени в цветовете на българския флаг. Учебният час започва, а на екраните текат новини от спортния свят, придружени със стимулираща тренировката мелодия. След този час учениците отиват по класните си стаи, които също изглеждат различно след COVID-19, когато всички станаха много неумели в общуването. Затова в тях има единични чиновове, електронна дъска и учителска катедра, а смехът и разговорите в

междучасията вече ги няма - защото всички забиват поглед в телефоните или таблетите, от които учат, за да преговарят за следващия час. Малко по-различно стоят нещата в клубовете по интереси, където общуването е по-свободно. Директор е млада учителка, която работи много по проблема с общителността на учениците (създавайки тези клубове), но пък и продължи да следва старите принципи за управление на Средно училище „Иван Вазов“. А съчетаването на тези два подхода започва да дава много добър резултат! Мили земляни от 2021 година! Ако не ви харесва как изглежда земята ни през 2050-а, още не е късно да го предотвратим. Да не забравяме как да общуваме пълноценно, да бъдем отговорни за естествената красота и чистотата на нашия дом – планетата Земя!

Людмила Венциславова 10а

8 март – Ден на жената

128 години от рождението на Ел. Багряна

Бунтът на съвременната жена

От Багряна до днес

„...От ранна детска възраст приказките ни учат, че жените са красиви и работливи. Ценя народното творчество, но подрастващите трябва да познават и другата гледна точка – на съвремението. Не отричам традициите, но колелото на времето се върти и ако не променим светогледа си, рискуваме то да ни изхвърли отвъд пътя. Жената има право да отстоява своята любов, свобода и права, тя решава успешно и държавни дела. Жената е свежият полъх, цвят в обкръжаващия ни свят. Тя носи първичната искреност на митичните амазонки, волността на вятъра, кипежа на виното. Тя е много повече от патриархалната

жена.”

Веселин Семерджиев 12в

„...Днешната жена се припознава отчасти в героинята на Елисавета Багряна. Съвременната жена е едновременно стожер на дома и буря, пълна с цветове и емоции, способна да бъде каквато поиска. Тя споява мисъл, артистичност, естетика, приключенски дух, непримиримост. Тя притежава ненаситна жажда за живот, свобода на духа и вяра в себе си.”

Цветина Симеонова 12в

„...Съвременната жена не се страхува да е различна. Тя е творец на съдбата си, тя мечтае – без граници. За да бъде човек истински

щастлив, не бива да му се налагат норми, пък били те и патриархални. Личната свобода калява характера, прави те упорит и борбен.”

Дарина Иванова 12в

„... Модерната жена има ценности, различни от традиционните. За нея стереотипното поведение е неприемливо. Тя иска свобода, да слуша сърцето си и сама да избира пътя си. Тя е горда и самостоятелна.”

Илейн Иванова 12в

На жената – вечната и святата – честит празник!



Забавно

Хороскоп

Какво ще ни донесе пролетта

Овен – Ще бъде силно повлиян от силата на Венера. Всеки Овен може да очаква положителна енергия. Ще се справяте добре на всеки фронт. Не оставяйте другите да имат огромно влияние върху вас. Отстоявайте мнението си докрай.

Телец – Март ще бъде месец, изпълнен с нови преживявания за Телците, особено що се отнася до самоусъвършенстването. Най-накрая ще се отървете от негативните мисли от миналата година и ще решите да започнете да изграждате нещо ново.

Близнаци – Планетата Марс ще окаже най-значително въздействие върху Близнаците. Ще ви даде сили да помислите за ситуацията си и да поемете инициативата за собствената си съдба.

Рак – Умората и изтощението ще безпокоят Рациите преди началото на пролетта. Този период обаче няма да продължи дълго. В средата на март ще си вземете Какво ще се получатори дъх и ще се върнете към обичайната рутина.

Лъв – Този месец ще добави към вашите достойнства увереност. Трябва да използвате това във ваша полза и да се опитате да раз-

решите проблеми, в които досега не сте били сигурни. Съсредоточете се върху онези, за които най-много се притеснявате.

Дева – Ще работят почти денонощно. Уран ще ви насърчи да създавате нови предизвикателства за себе си и ще имате изобилие от нови идеи. Въпреки че ще се подобрите по много начини, ще забравите за обичайните задачи, което би довело до усложняване на взаимоотношенията с колегите и впоследствие успехът ви може да остане незабелязан.

Везни – Влиянието на Марс върху Везните ще бъде от решаващо значение през март. Трябва да бъдете внимателни при внезапни промени в настроението и чувството на безпокойство, тъй като това няма да помогне. Напротив, това може да развали добрите ви отношения с хора, с които сте се разбирали добре досега. Бързо се разсейвате и дори най-малкият проблем може да ви провокира.

Скорпион – Скорпионите ще бъдат под влиянието на Луната през март. Тяхната емоционалност ще бъде много по-значима и те ще се опитат да намерят хора, в чиято компания се чувстват си-

гурни и спокойни. Ако не познавате никой такъв, евентуално ще избягвате хората, доколкото е възможно.

Стрелец – Стрелците ще бъдат много популярни сред близките си. Благодарение на влиянието на Меркурий ще бъдете съпричастни и ще се радвате да помогнете на другите да намерят изход от трудни житейски ситуации.

Козирог – Консервативните знаци са практични, предпазливи, постоянни и сериозни. Март ще бъде пълен с неочаквани промени за Козирозите поради влиянието на Уран.

Водолей – Водолеите ще бъдат много любопитни, благодарение на влиянието на Меркурий. Въпреки че няма да имате много излишна енергия през март, мозъкът ви ще бъде като гъба и ще поглъща основно всичко, което прочетете, чуete или гледате.

Риби – Скромен и чувствителен знак, те имат силно вътрешно възприятие и вдъхновение. Слънцето ще има най-значимо влияние върху вас. Подобно на тази звезда, вие ще бъдете особено уверени и щедри.

Людмила Венциславова 10а

Смях във виртуалната класна стая

- Кой прави християнството задължително в Римската империя?

- Александър Македонски!

Изпитват ученик и той разказва: -Юстиниан има проблеми с вестоните...(има предвид вестготите)

Учител към ученик:

- Млъкни!

- Аз нищо не съм казал!

- Да, ама щеше!

Учителят вдига ученичка да говори, а тя дълго не се обажда. Посочва друг. Тя проговаря: - Чакайте, че не съм си включила

микрофона и си говоря сама...

Коментираме откъс. Някой:

- Юстиниан е божи наставник.

- Стига бе!

Учителят пита:

- Къде остава Рим през Vв.?

- В Рим - му се отговаря.

Ученик чете текст на английски език.

- Чарлз Ай ис а грейт лийдър.(прочела е първи като аз, понеже и двете се записват с I)

-Формата на управление във Византия е цезаро-патизъм.

Зина Махмудова 11б

Що е то?

1. Кой са тези две сестри: едната ражда другата и обратно?

2. Без пръсти сочи, без ръце бие, без крака бяга?

3. Хирургът Хал и шофьорът на автобус Ал са влюбени в Пейдж. Ал трябва да предприеме пътуване и няма да го има десет дни. Преди да замине, той дава на Пейдж десет ябълки. Защо?

4. Аз съм във всекиго, но всеки ме иска. Няма да те нахраня, но ще нахраня дървото. Какво съм аз?

5. Нямам портмоне, но си плащам. Обикалям света, а все стоя в ъгъла. Какво съм аз?

6. Кое нещо прекарва цял ден на пода, но никога не се цапа? Отговори:

6. Сянката.

5. Пощенска марка

4. Вода

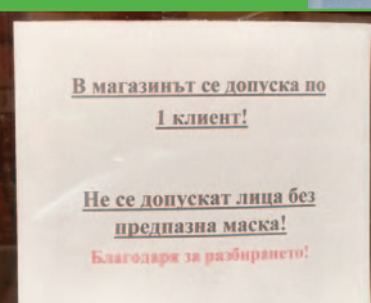
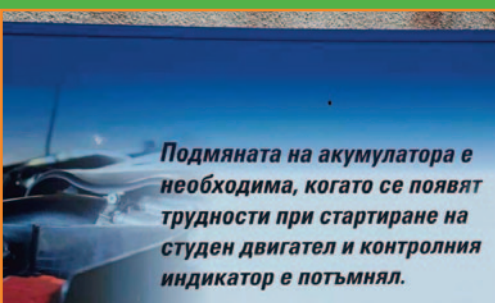
3. Ябълка на дед държи док-

2. Часовникът

1. Денят и нощта

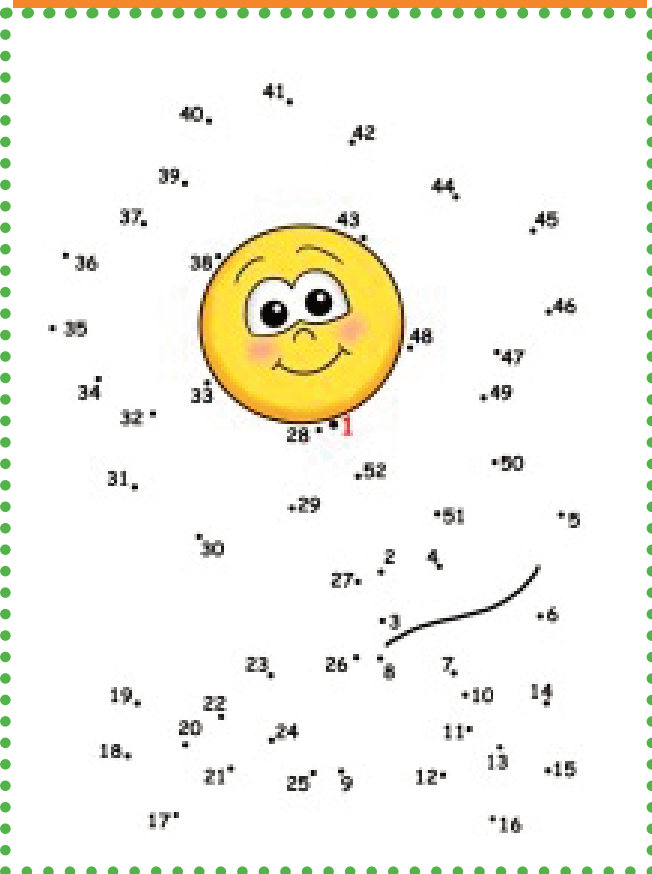
Людмила Венциславова 10а

Видяно в Плевен!



Господ Исус Христос е пътя, истината и живота

Какво ще се получи?



За най-малките Лабиринт



Открий разликите



Редакционен екип

Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Илияна Алексиева, Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор-консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул."Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 23.02.2021г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com
Тираж: 1000



Средно училище "ИВАН ВАЗОВ"

ИНОВАТИВНО УЧИЛИЩЕ



УЧЕБНА 2021/2022 ГОДИНА ПРИЕМ В ОСМИ КЛАС

По Наредба №10 на МОН от 01.09.2016 г. за организация на дейностите в училищното образование (обн., ДВ, бр.73 от 16.09.2016 г., изм. и доп., бр.12 от 03.02.2017 г., изм. и доп. бр.46 от 09.06.2017 г., изм. и доп., бр.77 от 26.09.2017 г., изм. и доп., бр.48 от 08.06.2018 г., изм. и доп., бр.82 от 05.10.2018 г., изм. и доп., бр.32 от 16.04.2019 г., изм. и доп., бр.72 от 13.09.2019 г., изм. и доп., бр.43 от 13.05.2020 г., изм. и доп., бр.78 от 04.09.2020 г., изм. и доп., бр.85 от 02.10.2020 г.)

1. Прием в пет паралелки с интензивно изучаване на английски език:

1.1. Една паралелка с профил „Хуманитарни науки“:

1.1.1. Брой ученици – 26;
1.1.2. Профилиращи предмети – български език и литература, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;

1.1.3. Форма на обучение – дневна;

1.1.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.1.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.1.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и история и цивилизации от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.2. Една паралелка с профил „Обществени науки“:

1.2.1. Брой ученици – 26;

1.2.2. Профилиращи предмети – география и икономика, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;

1.2.3. Форма на обучение – дневна;

1.2.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.2.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.2.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика + оценките по география и икономика и история и цивилизации от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.3. Една паралелка с профил „Природни науки“:

1.3.1. Брой ученици – 26;

1.3.2. Профилиращи предмети – биология и здравно образование, химия и опазване на околната среда, английски език, информационни технологии;

1.3.3. Форма на обучение – дневна;

1.3.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.3.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.3.6. Балообразуване – оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по биология и здравно образование и химия и опазване на околната среда от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.4. Една паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“:

1.4.1. Брой ученици – 26;

1.4.2. Профилиращи предмети – информатика, информационни технологии, английски език, математика;

1.4.3. Форма на обучение – дневна;

1.4.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.4.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.4.6. Балообразуване – оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и математика от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

1.5. Една паралелка с профил „Икономическо развитие“:

1.5.1. Брой ученици – 26;

1.5.2. Профилиращи предмети – математика, география и икономика, информационни технологии, английски език;

1.5.3. Форма на обучение – дневна;

1.5.4. Срок на обучение – 5 / пет / години;

1.5.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по български език и литература и математика;

1.5.6. Балообразуване – оценката от изпита по български

език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по математика и география и икономика от свидетелството за основно образование – максимален бал 500 точки.

2. График за организиране приемането на учениците:

2.1. Провеждане на тестове по:

2.1.1. Български език и литература – 16 юни /сряда/;

2.1.2. Математика – 18 юни /петък/;

2.2. Обявяване на оценките от приемните изпити – до 28 юни /понеделник/;

2.3. Подаване на документи за участие в първи етап на класиране – от 5 юли /понеделник/ до 7 юли /сряда/;

2.4. Обявяване на списъците с приетите ученици на първи етап на класиране – до 13 юли /вторник/;

2.5. Записване на приетите ученици на първи етап на класиране или подаване на заявление за участие във втори етап на класиране –

до 16 юли /петък/

от 8:00 до 16:00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.6. Обявяване на списъците с приетите ученици на втори етап на класиране – до 20 юли /вторник/;

2.7. Записване на приетите ученици на втори етап на класиране – до 22 юли /четвъртък/

от 8:00 до 16:00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.8. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след втори етап на класиране – на 23 юли /петък/;

2.9. Подаване на документи за участие в трети етап на класиране – от 26 юли /понеделник/ до 27 юли /вторник/;

2.10. Обявяване на списъците с приетите ученици на трети етап на класиране – до 29 юли /четвъртък/;

2.11. Записване на приетите ученици на трети етап на класиране

– на 30 юли /петък/,

от 8.00 до 16.00 часа,

стая №314-кабинет на директора;

2.12. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след трети етап на класиране – до 2 август /понеделник/;

2.13. Попълване на незаетите места след трети етап на класиране и записване – до 10 септември /петък/.

3. Необходими документи за участие в класиране:

3.1. Заявление по образец;

3.2. Копие от свидетелството за завършено основно образование.

При подаване на документите за участие в класиране учениците представят оригинала на свидетелството за завършено основно образование.

4. Необходими документи за записване:

4.1. Заявление по образец;

4.2. Оригинал на свидетелството за завършено основно образование

Покана

Училищното ръководство на СУ „Иван Вазов“ очаква на среща-разговор родители на:

- бъдещите първокласници – 17 май
- завършващите четвърти клас – 11 и 12 май
- завършващите седми клас – 26 май

Срещите са от 18 часа в ст. 318 – зала "Европа"

За подробности – suivanvazov.com